

KOUTSKÝ Otakar

Jméno a příjmení: **Otakar Koutský**, JUDr.

Volejbalová přezdívka: **O T Y L A**

Datum narození: 26. dubna 1916 v Pardubicích

Datum úmrtí: 13. srpna 1996 v Praze

Charakteristika:

196 cm vysoký smečař Sokola Pardubice I (za války SK Pardubice), mistr ČSR 1939 a Protektorátu 1944, v letech 1946 - 1947 reprezentant ČSR s účastí na zájezdu našeho výběru do Francie a Alžíru a následnou trenérskou stáží u výběru Francie v roce 1947. Od roku 1946 místopředseda již samostatného ČSVS a jeden z účastníků pražské schůzky zástupců volejbalových federací ČSR, Francie a Polska v srpnu 1946, při které byla podepsána dohoda o ustavení FIVB. Delegát ustavujícího kongresu FIVB v Paříži 1947, v letech 1953 - 1958 viceprezident FIVB, v obdobích 1951 - 1957 a 1970 - 1972 výkonný předseda ČSVS a do roku 1977 aktivní svazový funkcionář.

Uznání a ocenění: Mistr sportu, Čestný člen ČVS, osobnost Síně slávy českého volejbalu, držitel Zlaté medaile ČOV (1992) a dvojnásobný držitel Zlaté medaile FIVB (první udělena při zasedání FIVB v rámci OH 1972 v Mnichově za zásluhy o rozvoj světového volejbalu, druhá u příležitosti jeho 80. narozenin – předána bohužel „in memoriam“). Od roku 2005 jsou významní funkcionáři KV ČVS oceňováni udělením Medaile Otakara Koutského.

Nahlédnutí do soukromí:

Narozen na pardubické Královské třídě č. 108 ve vážené rodině - otec právník, maminka za svobodna operní pěvkyní. Jeho první vychovatelkou byla babička, která jej naučila číst, psát a počítat tak dobře, že byl v 6 letech zařazen rovnou do 2. třídy ZŠ. Po studiu a maturitě na pardubickém Reálném gymnáziu u sv. Jana Křtitele (1926 - 1934) byl přijat na Právnickou fakultu pražské Univerzity Karlovy. Po uzavření vysokých škol v roce 1939 absolvoval kurz při pardubické Obchodní akademii a až do konce války pracoval jako závozník u místní firmy Franckovka, obchodující s kávovinami. Vysokou školu dokončil krátce po válce s promocí v únoru 1946 a stal se (stejně jako jeho otec) doktorem práv. Rodiče bohužel neměli možnost se z tohoto úspěchu radovat, otec mu zemřel na TBC již v roce 1926, maminka v roce 1939. Po promoci odstartoval novopečený JUDr. Koutský profesní dráhu, která je natolik výjimečná, že na závěr sportovního profilu přikládáme její stručnou rekapitulaci. Ženatý od roku 1941, manželka Marie roz. Kejlová, synové Otakar jun. (roč. 1943) a Ivan (roč. 1947) - oba vysokoškoláci s inženýrským titulem a oba aktivní volejbalisté (Ota si zahrál na vojně I. NL za Duklu Kolín a Ivan stejnou soutěž za Potrubí Praha). K Otylovým koníčkům patřilo cestování, historie a kvalitní hudba všech žánrů (jako samouk rád muzicíroval na piáno a tahací harmoniku).

Sportovní a volejbalové začátky:

Již během studií na ZŠ a gymnáziu jej rodiče posílali do Sokola a nebránili mu ani v dalších sportovních aktivitách, provozovaných především na Turistické plovárně. Věnoval se lehké atletice (skokům do dálky a do výšky, vrhu koulí), basketbalu, volejbalu, chodil šermovat, jezdil na kole a byl aktivním členem Klubu českých turistů. V době studií na UK (1934 - 1939) bydlel přes týden v Praze na Masarykově koleji, domů jezdil na víkendy a tuto cestu dokázal

absolvovat i na kole. V roce 1932 (jeho 16 letech) jej mezi sebe vzali volejbalisté Sokola Pardubice I, patřící v té době mezi nejlepší v soutěžích ČOS i svazových. Díky své urostlé postavě se v krátké době stal jejich hráčskou oporou (tzv. prvním smečařem) a později neformálním vůdcem družstva. Současně zahájil i své funkcionářské aktivity v podobě spoluúčasti na pořádání finále volejbalových mistrovství Protektorátu Čech a Moravy v Pardubicích v letech 1941 a 1942.

Hráčské působení a úspěchy v nejvyšší domácí soutěži:

1932 - 1951 hráč Sokola Pardubice I (za války SK Pardubice), mistr republiky 1939 a Protektorátu 1944, 2 x 2. místo v letech 1941 a 1943, mezi spoluhráči Jaroslav Bartoš, Jindřich Černohorský, Adolf Ježek, Jaroslav Jílek a František Kramář (oba si také zahráli se lvíčkem na prsou), Jiří Němeček (v Praze později známý trenér dorostenek a žen Braníka), bratři Karel a Miroslav Petrání, Jiří Polák, Miroslav Potůček, bratři Václav a Jiří Potěšilovi, Stanislav Schejbal, Ferdinand Totter, František Vojtěch. Za bezmála 20 let hraní v Pardubicích odehrál více jak tisíc utkání!

Volejbal hrál závodně v nižších soutěžích ještě v Lovosicích a v Rudníku u Hostinného (v rámci svého pracovního působení), po přestěhování do Prahy v roce 1951 se k němu díky pracovnímu vytížení dostal již pouze příležitostně. Pokud mu to ale čas dovolil, nikdy neodmítnul zahrát si s dalšími legendami našeho protektorátního volejbalu na různých veteránských turnajích.

Hráčské působení a úspěchy v reprezentaci ČSR:

- 1946 účastník prvního poválečného mezistátního utkání ČSR – Francie, sehraného na kurtech Sokola Vinohrady dne 27. srpna za přítomnosti cca 4 000 diváků, jak uvedeno v tisku. Naši reprezentanti v něm porazili své soupeře (do té doby považované za nejlepší tým Evropy) poměrně hladce 3:0 (11,9,8) a novináři vyzvedli především dvojici smečařů Koutský – Reicho a dvojici nahrávačů a polařů Češpiva – Rybáček.
- 1947 účastník zájezdu družstva mužů ČSR do Francie a Alžíru, při kterém byla sehrána mezistátní utkání s výběry Francie (3:1) a Alžíru (2:0), utkání s výběry měst Toulouse, Sain Eugène, Alger a Montpellier (všechna vítězná bez ztráty setu) a několik propagačních exhibicí našich dvou šestek mezi sebou.

Funkcionářské aktivity:

- 1946 - 1951 místopředseda ČSVS s účastí na setkání zástupců volejbalových federací ČSR, Francie a Polska 26. srpna 1946 v zasedačce smíchovského Staropramenu, při které byla podepsána dohoda o ustavení FIVB. V roce 1947 delegát ustavujícího kongresu FIVB v Paříži, v roce 1947 trenér mužů ve Francii.
- 1951 - 1957 předseda ČSVS
- 1953 - 1958 viceprezident FIVB, osobní přítel prvního prezidenta p. Paula Libauda, vedoucí výprav našich reprezentantů při vrcholných soutěžích (ME 1955 v Bukurešti, MS 1956 v Paříži), delegát ČSVS na konferencích FIVB
- 1970 - 1972 předseda ČSVS, delegát na konferencích FIVB, do roku 1977 funkcionář svazu v různých funkcích

Pracovní aktivity a funkce:

- 1946 - 1951 vedoucí administrativního úseku Hedvábky Lovosice (v roce 1948 se do Lovosic s rodinou přestěhoval),
- 1951 - 1952 vedoucí zásobování na gen.ředitelství chemického průmyslu se správou čerpacích stanic Benzinol na celém území ČSR (v roce 1951 se s rodinou přistěhoval z Lovosic do pražských Modřan, kde pak žil až do konce svého života),
- 1952 - 1957 ředitel 6. správy reorganizovaného Ministerstva chemie (celkem 8 správ, podřízených ministru) se zaměřením na umělá vlákna,
- 1957 - 1960 pracovník Ministerstva zahraničního obchodu ve funkci obchodního rady ve Francii se sídlem v Paříži (do funkce angažován pro své znalosti francouzštiny a zkušenosti z Francie, nabyté v rámci působení u FIVB),
- 1960 - 1965 místopředseda a gen. tajemník Československé obchodní komory (ČSOK), současně ústřední ředitel podniku Brněnské výstavy a veletrhy (BBV) a místopředseda nadnárodního úřadu BIE pro výstavy a veletrhy, pořadatele světových výstav,
- 1965 - 1968 ředitel obchodního střediska čs. expozice na Světové výstavě EXPO v Montrealu 1967,
- 1968 - 1970 předseda ČSOK, v roce 1969 vyloučený z KSČ, ale na základě požadavku BIE ještě zahajoval Světovou výstavu EXPO v japonské Ósace 1970 a účastnil se všech oficiálních přijetí a oslav, po návratu do ČSSR byl donucen podat demisi,
- 1970 - 1980 řadový obchodní referent Chemopetrolu,
- 1980 - 1988 pracovník Federálního ministerstva pro technický a investiční rozvoj, po odchodu do důchodu poradce v oblasti chemie s polovičním pracovním úvazkem,
- 1988 - 1989 v roce 1988 se podílel na přípravě návštěvy francouzského prezidenta F. Mitteranda v Praze, v roce 1989 zpracovával oponentní zprávy pro Prognostický ústav ČSAV,
- 1989 - 1990 poradce OF (Občanského fóra) ČKD Praha a od února 1990 gen. ředitel ČKD s posláním převést tento mamutí státní podnik (s 36 tisíci zaměstnanců) na holdingovou společnost, od září 1990 předseda představenstva nově vzniklé a.s. Holding ČKD Praha,
- 1990 - 1992 z pověření Ministerstva hospodářství zakladatel Českomoravské záruční a rozvojové banky, po zahájení její činnosti byl až do své smrti členem její dozorčí rady. Je třeba si uvědomit, že tento poslední pracovní úkol dokončil v úctyhodném věku 76 let!

Zdeněk Vrbenský